

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 1996 - 7. årgang

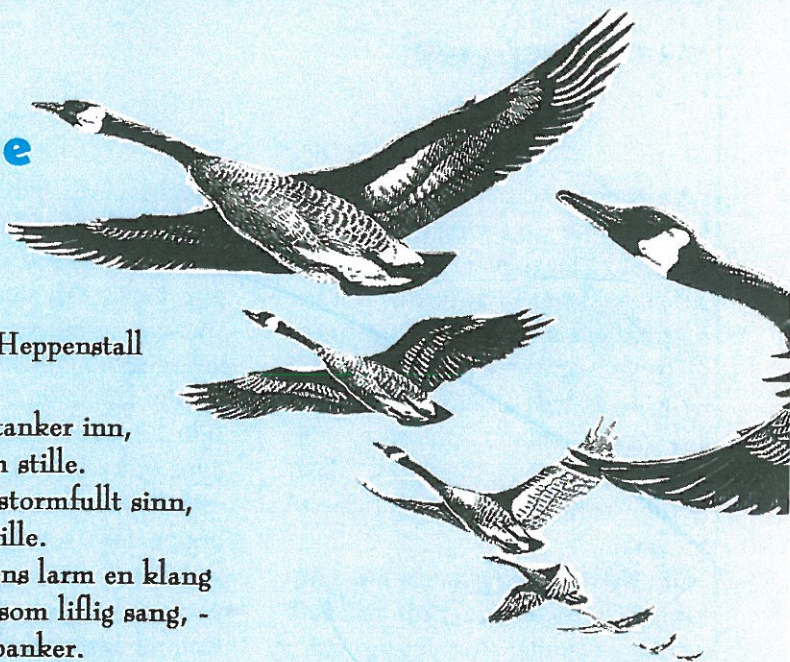
Herre, fang mine tanker

Av Margit Strøm Heppenstall

Herre, fang mine tanker inn,
ta dem og gjør dem stille.
Senk din fred i et stormfullt sinn,
demp du bølgene ville.
Stundom får verdens larm en klang
som lyder for øret som liflig sang, -
uroilig mitt hjerte banker.
Å, Herre, fang mine tanker

Ta mine tanker og hold dem fast.
Vidt omkring vil de fare,
flagre som fugler i hui og hast,
dvele ved mangt som bare
leder dem inn på en farlig vei,
leder dem lenger bort fra deg.
Tankene gjør meg bange, -
ta du mitt sinn til fange.

Verden er oppfylt med gyllen prakt,
lokkende toner klinger.
Herre, du har all himlens makt,
og når mitt sinn du tvinger
inn under troens lydighet,
fylles det helt av din egen fred.
Trett av å engstes og tvile

Et femtiårsminne

Av Adrian Krogstad

Like etter at siste verdenskrig brøt ut, begynte Adventistsamfunnets Fellesråd å legge planer for virksomhet blant samer i Finnmark. Det var ikke krigen som tvang frem disse planene. Samfunnet hadde også i tidligere år hatt arbeid der nord. Vi kan nevne pastor T.S.Valen, Jens Hokland og Per Karasjokk. Sistnevnte hadde oversatt litteratur til samisk.

Dr. Kristian Hogganvik ble sammen med sin hustru bedt om å få istand et senter for legearbeid i Kautokeino, og forfatteren av disse linjer ble bedt om å prøve å begynne en evangelisk virksomhet sammen med sin hustru og sykepleier Karoline Pedersen.

Høsten 1942 kom vi til Karasjokk. Byen var den gang en vakker og romantisk perle i nordnorsk natur. Midt i sentrum lå kirken, slik den hadde ligget i årtier. Ved høytidene kunne man se samene strømme til kirken iført sine vakre drakter.

Sammen med Finnemisjonen hadde kirken god kontakt med folket. Det var imidlertid ikke denne åndsretning som hadde den sterkeste innflytelse. Det var lestadianerne. Så snart en lestadianerpredikant kom til bygda, var det rene folkefesten. En kan godt si at Lars Levi Læstadius hadde satt dype spor i folkesjelen der oppe.

På tross av den turbulens krigen brakte med seg, gikk livet i Karasjokk sin stille gang, bortsett fra varebytte mellom samer og tyskere. Kommunikasjonen foregikk i enkeltord som ble forstått, noe som hjalp til å bringe liv i handelen.

På grunn av det store behov den tyske okkupasjonsmakten hadde for gulvflate, var det vanskelig å oppdrive husvære. Det var imidlertid en kjøpmann ved navn Suhr som forbarmet seg over oss og leide oss familiens sommerhytte. Men vi fant fort ut at den ikke egnet seg til vinterbolig. Vi gikk derfor i gang med å saumfare kirkestedet for om

Et resultat fra "den brente jords taktikk" - Hammerfest by totalt utbrent, bare gravkapellet sto igjen.

mulig å finne et brukbart innsmett. På vår vandring møtte vi en samekvinne som het Gunnhild Kemi. Hun var et av de fineste mennesker jeg noen gang har møtt, høflig, rettskaffen og besjelet av en sjelden karisma. Vi fikk dele leiligheten med henne i farens hus. (Hennes niese og navnesøster er sykesøster og arbeider for tiden i Karasjokk.)

Vi var nå kommet til våren og sommeren 1943. Vi ventet snart vår førstefødte. Vi ville gjerne ønske den lille velkommen til verden i så pene omgivelser som mulig. Derfor tapetsererte vi veggene med hyllepapir. Da det var gjort, kom babyen som vi kalte Else Marie. Like før fødselen var Gunnhild på pletten og fortalte at her var det nødvendig med jordmor. På grunn av familieforøkelsen følte vi at det nå var nødvendig med litt større leilighet. Det var en mann der på kirkestedet som het Amund Jonskareng. Han hadde et hus ved

elvebredden. Vi kunne få leie annen etasje, men han manglet materialer til å få innerkledningen ferdig. Sponplater eller annet materiale var det nesten umulig å få tak i på grunn av den rådende materialknapphet. Men det hele ordnet seg på en fin måte, og snart var arbeidet kommet så langt at det bare var belistningen som sto igjen. Mens vi var ivrig opptatt med å spikre lister, kom husvertens lille datter opp for å se på oss. Hun forkynte at når vi var ferdig med dette, så "kom russen". En mer sann profeti hadde vel ikke kommet fra barnemunn.

Snart begynte tyskerne å rulle sine motoriserte krigskjøretøyer gjennom kirkestedet og sørover. Dag og natt gikk trafikken. Vi var alle klar over at nå skjedde det noe alvorlig på et eller annet frontavsnitt der nord. Frigjøringen var allerede under forberedelse på Varangerhalvøya. Den 18. oktober 1944 hadde de

første russiske soldatene satt sine føtter på norsk jord ved Grense Jakobselv. Det ble nå sendt ut ordre til sivilbefolkningen om å evakuere kirkestedet. Det var åpenbart at tyskerne ikke hadde til hensikt å bli en vinter til på tundraen i Russland. Okkupasjonsmakten forlangte nå å få sivilbefolkningens hester innlevert. Det nyttet ikke at man argumenterte med at man trengte hestene til hjemkøring av ved til vinteren. "Det var ikke nødvendig med vinterbrensel denne vinteren", var det lakoniske svar man fikk. Sivilbefolkningen satte nå igang en systematisk rømning av kirkestedet, og snart var elvebåter og hestekjøretøyer i ferd med å flytte alt flyttbart fra Kara-sjokk, og på kort tid var hele denne varkre lille byen øde og tom.

Vi var så heldige å få innkvartering litt lenger oppe ved elvebredden i et småhus. Her fikk vi stablet inn sakene våre. Men snart forsto vi at her kunne vi ikke bli lenge. Krigens vanskeligheter fulgte oss hakk i hæl hele tiden. Vi fikk en vappus med oss. Han stilte hest og kjerre til vår disposisjon. I første omgang hadde vi planlagt å reise til Kaoutokeino, der hvor doktor Hogganvik var stasjonert. Det var en fotmarsj på 200 kilometer over ville og øde strekninger på Finnmarksvidda. Det var heldigvis en fin høst med bar mark og godt vær. Et sted havnet

hesten og kjerra i et myrhull som frosten ikke hadde gjort bærbar. Med store felles anstrengelser fikk vi både hest og kjerre opp på sikker grunn slik at ferden kunne fortsette. I Masi husker jeg vi overnattet i en fjellstue. Der kom det også inn en annen farende gjest, som inntil denne dag har vært et mysterium for oss. Han var jøde. Hvor han kom fra, og hvor han aktet seg hen, forble en hemmelighet. Vi avsto fra å stille nærgående spørsmål, men vi kunne tydelig merke at han var meget redd og nærvøs. Vi ønsket ham lykke til på ferden videre, men om han noensinne nådde den friheten han søkte i sin landflyktighet, vet vi ikke.

Vappussen hadde lesset våre få saker på kjerren, og øverst på lasset hadde den nyfødte ligget. Men veien ble etterhvert mer ujevn og knudret. Kjørekaren sa at det nå var farlig å ha den lille liggende der øverst på lasset. Han var redd at hun skulle falle ned å bli drept. Vi tømte derfor en ryggsekk, og resten av veien bar jeg henne på ryggen. Vi hadde også vært så heldige at vi hadde fått med en god sykkel. Den hadde jeg skjøvet og båret i det veiløse terrenget.

Vi fikk en hjertelig mottakelse hos familien Hogganvik. Vi led ingen nød. Tvert imot. De satt også med evakueringsordren over seg, så de mente at det var like godt å angripe vinterforrådene straks. Det ble der-

for rikelig med multer og andre godsaker på bordet.

Men en lykketilstand varer jo aldri lenge her i denne verden, og det gjorde heller ikke denne. En kveld vi satt inne, ble blendingslemmen fjernet fra vinduet, og et ansikt viste seg i ruten. Mannen, som var okupasjonsmaktens ortskommandant, ga beskjed om at alle nordmenn skulle evakures neste morgen.

Tidlig på morgenen var vi samlet mer enn tyve personer på bussholdeplassen. Vi sang fedrelandssalmen, og så begynte ferden sørover. I Storelvdalen fikk vi se flere hus som sto i brann. Det var vårt første forferdede møte med tyskernes "den brente jords taktikk". "Det er bare tyskerne som har tent leirbål", gliste en norsk hirdmann beroligende.

Vi ankom Bosekopp, hvor Jonas Lie var stasjonert med sine brannstiftere. Vi fikk overnatte på en låve. Neste dag gikk den strabasiøse ferden videre til Burfjord, og derfra skulle ferden gå videre med båt til Tromsø. Turen bød absolutt ikke på bekvemmeligheter.

Gjensynet med Tromsø var hellere uhyggesstemt, folk var samlet opp fra alle utkanter og bygder av Nord-Troms og Finnmark. Vi var igjen meget heldige. Vi fikk overnatte hos Thorleif Baklands oppe ved værvarslinga. Men byen var som en stor møteplass for en kjempemessig

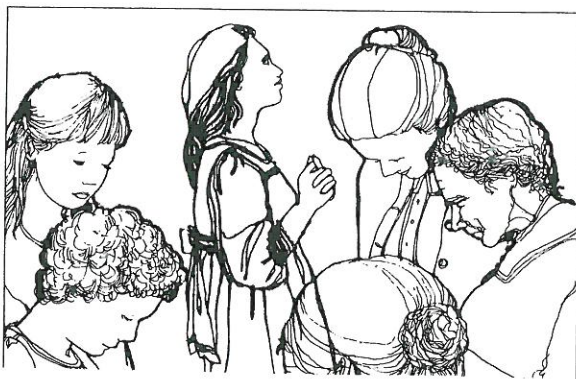
begravelse. Her døde mange, og mange ble født. Folk overnattet i kirker og bedehus, og hos private. De fleste av dem som var med i folkevandringen, den største i Norges moderne historie, skulle og måtte videre sørover.

Jeg forlot kone og barn for noen øyeblikk, mens jeg gikk ned i Tromsø sentrum for å undersøke mulighetene for transport videre sørover til Lofoten. De ble igjen oppe hos Baklandfamilien. Jeg dro ned på kaiene for å se etter skipsleilighet. Plutselig gikk flyalarmen. Det var noen oljetanker i nærheten hvor jeg befant meg, og jeg følte at jeg var havnet oppe i en meget farlig situasjon. Mens jeg sto der kom flyene, 10 - 12 stykker, i rask rekkefølge slapp de sine ødeleggende bomber. Heldigvis var jeg trygg der jeg sto, men det varte ikke lenge før hele byen visste at nå var "Tirpitz", tyskernes stolte slagskip på over 40.000 tonn, senket.

Vi kom oss videre neste dag, den 13. november 1944. I Svolvær fikk vi av Røde Kors utdelt hver vår tallerken og skje. Det var de eneste spiseredskaper vi hadde å hjelpe oss med en tid fremover. Men vi var lykkelige over å ha kommet i sikkerhet for fiendens herjinger.

Våre tanker og vår takk gikk til Herren, for "landet ville han beskytte, skjønt det mørkt så ut." ❧

Hvordan jeg ble Syvendedags-adventist

Av Gunvor Wollan

Gunvor er gift med Odd Wollan. De har begge vært trofaste misjonsarbeidere i mange år. Tjenestegjort i konferensene, og ved brevskolen. Nå bor de i Sandeffjord, hvor Gunvor inntil nylig har vært forstander i menigheten.

Jeg var bare 10 år da jeg bestemte meg for å overgi mitt liv til Herren. Det var under en vekkelseskampanje i Indremisjonen. Det skjedde på et husmøte der en ung predikant fremla Guds Ord. Han hadde selv vært en kristen bare i tre år, og var meget ivrig når han talte om frelsen i Jesus Kristus.

Da hans møteserie var over, døde vekkelsen bort, og det la seg en lunkenhetens ånd over menigheten. Noen mente det var et for stort ansvar å føre vekkelsen videre.

Min mor, min søster og noen venninner søkte da andre steder for

videre åndelig vekst. Kinaforbundet, som det den gang het, hadde vekkelsesmøter i en nabokommune, og vi dro ofte dit.

Jeg var også sammen med mor og søsteren min på besøk i pinsemenigheten på Rakkestad. Etter en tid så vi at det var rett med voksendåp, og vi ble alle tre døpt da jeg var nesten tretten år. Vi var nå medlemmer i Pinsemenigheten. Senere flyttet jeg til Halden og tok jobb som hushjelp hos en familie der. De hadde fem barn. Jeg og barnepiken hadde fullt opp å gjøre med alt som skulle til av matlaging, barnepass og annet.

For å få enda litt hjelp i huset, engasjerte de på fredagene en dame som bodde i nærheten. Hun var

Legg dine sommerplaner slik at du kan være med

interessert i å snakke med meg om åndelige ting. Det viste seg at hun hadde gått en del på pastor Tillgrens møter og hadde fått kjennskap til en del ting som jeg ikke var så kjent med. Hun fortalte meg om sabbaten som var Guds hellige hviledag. Jeg hadde hørt om det før og var ikke så meget imot tanken, men trodde nok aldri at jeg noen gang ville ta imot sannheten om sabbaten for min egen del. Jeg mente at pinsevennene hadde tungetalen, og sa at derfor måtte de jo være etter Guds vilje, ellers hadde de vel ikke fått denne gaven.

Hun fortalte meg at tungetalen ikke var noe bevis i seg selv, for dette var jo et fenomen som florerte både blant spiritister og andre religiøse grupperinger. Dette var en ny tanke for meg, men jeg var fremdeles ikke villig til å komme til møter hos adventistene. Jeg ville ikke ta sjans på å bli overbevist om flere slike ting. Jeg visste det fulgte forpliktelser med nytt lys, men tenkte ikke over at det å ignorere opplysning også var synd.

Jeg ønsket like fullt så inderlig å få tungetalens gave. Noen av mine venner hadde hatt denne opplevelsen og sa de følte seg så oppløftet av den.

I pinsen den våren deltok jeg på møter i pinsemenigheten, og da det ble oppfordret etter møtet om å gå i bønnekjelleren og be om å bli

åndsøpt, ble jeg med dit. Jeg var da 18 år gammel. Jeg lå på kne og ba inntil klokken halv to på natten. Da jeg reiste meg fra bønnen, kunne jeg nesten ikke stå oppreist. Men tungetalen hadde jeg ikke fått. Jeg var helt ulykkelig og nedslått da jeg gikk fra møtet. Benene mine var dovet bort og det tok litt tid før jeg greide å gå hjem.

Neste kveld var jeg på møte igjen. Predikanten fortalte om alle som var blitt åndsøpt, og at det var en ung pike som var så påvirket av ånden at hun ikke kunne gå alene hjem etter møtet. Da det gikk opp for meg at det var meg han mente, sa jeg til meg selv: "Er det slik de konkluderer!" Jeg hadde slett ikke vært i noen form for ekstase. Det var bare en helt naturlig årsak til at jeg hadde hatt vondt for å gå med det samme.

Likevel gikk jeg også denne kvelden i bønnekjelleren for å be om tungetalen. Jeg hadde ikke før kommet ned på kne, før jeg ble kvalm og svært uvel. Jeg reiste meg og gikk ut. Da forsvant kvalmen like fort som den var kommet, og jeg gikk rett hjem til hybelen min.

En uke senere var jeg igjen på møte, og etter møtet tilbake i bønnekjelleren. Jeg trodde at kvalmen og hodepinen forrige gang kom av for lite søvn, og jeg ville derfor fortsette å be om å bli "åndsøpt", om å få tungetalens gave. Straks jeg

til «Skandinavisk Eldrekongress» på TVS 3-8 juli i år!

kom ned i kjelleren kom det samme over meg. Jeg ble syk igjen og måtte hurtigst mulig ut i frisk luft. Så snart jeg kom ut, forsvant kvalmen også denne gang.

Det kom en sterk overbevisning over meg, og jeg sa til Gud: "Nå forstår jeg at du ønsker at jeg skal gå til pastor Tillgrens møter."

Sammen med min nye venninne Aurora var jeg med til mitt første bibelstudium som pastor Tillgren ledet i hennes hjem. Den kvelden lære jeg hvor viktig det er å være i harmoni med hele Guds lov.

Senere fulgte overbevisning om andre viktige sannheter, og allerede samme sommeren, den 12. august 1943, ble jeg Syvendedags Adventist. Det er et valg jeg aldri senere har angret på. Herren er god! Han slipper oss ikke i første omgang, men ved Den Hellige Ånd overbeviser han oss på sin kjærlige måte om sine herlige sannheter. Selv om mitt liv har vært ufullkomment på mange måter har jeg fått nåde og kraft til å overgi meg på nytt til min Herre og Frelser etter hvert nederlag. Han skal ha takken og prisen og æren.

Jeg vil til slutt sitere de ordene som står i Ord 4, 18:

"Men de rettferdiges sti er lik et strålende lys, som blir klarere og klarere til det er høylys dag." ✕

HILSENER til Aktiv Pensjonstid

Vi får stadig vekk hilsener fra nær og fjern, og er meget takknemlig for disse. Det er ikke plass til å gjengi alle her i bladet, men alle hilsener blir like fullt registret med stor glede.

Søster Marie Berg takker på egne og sin søsters vegne for hyggelig sammenkomst i foreningen og for bladet.

Søster Petra Hoffman skriver fra USA og sier at det er så hyggelig å få bladet i postkassen. Hun finner bladet interessant og leser det med stor glede. Samtidig sender hun økonomisk støtte til bladets videre utgivelse.

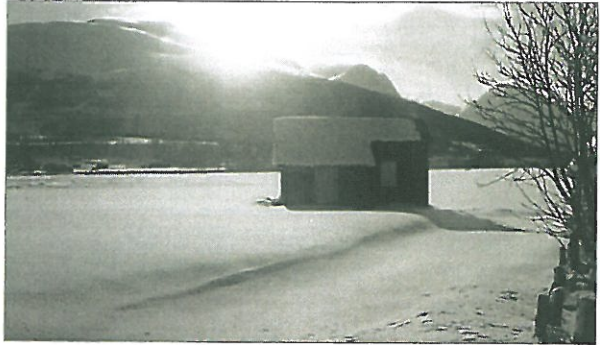
Vi tar også med en hilsen fra Dyre Dyresen som bor i Michigan, USA. Han sier: "Dere norske pensjonister produserer et vel redigert "Aktiv Pensjonstid". Jeg leser det med interesse, og nå er det vel tid å sende noen slanter igjen. Vedlagt en sjekk."

I februar dette år er bror Dyresen 85 år, og "Aktiv" sender herved hjertelige gratulasjoner og gode ønsker!

Sommerens store begivenhet for alle over 60

Huset på prærien

Av Arthur Svendsen

Artikkelen i "Aktiv" nr. 1. 1995 hvor Ruth Berglund forteller om utfrielse i vanskelige livssituasjoner virket styrkende i troessammenheng.

For meg fremkalte det minner om Ruth Berglund i en helt annen sammenheng. For 52 år siden fikk hun et kall til å være lærer ved Ramfjord SDA menighetsskole som ble startet i 1943.

Beslutningen om å starte skole i en menighet med 17 medlemmer virket nok dristig. Konferensen ga bare 20% av driftsomkostningene i tilskudd. Resten måtte menigheten skaffe til veie. Men det var noen barnerike familier som så lys i tiltaket, med god støtte fra stedets pastor, Torkel Torkelsen.

Spørsmålet om husrom for både skole og lærer var ikke lett å løse. På den tiden var mange boliger rekvirert av den tyske okkupasjonsmakten. Men vi fant et lite skolelokale på ca 15 kvadratmeter.

Husrom til Ruth Berglund var det ennå vanskeligere å skaffe, men det

gikk til slutt med god vilje og stort hjerterom fra Klara og Kristian Berntsen.

Hele boligens grunnflate var på ca 30 kvadratmeter. Av disse skulle Ruth få disponere omtrent 12. På dette lille arealet skulle hun ha arbeidsrom, oppholdsrom og soverom. Det var også avsatt areale til hygieniske behov.

Hun delte inngangsdør med familien som besto av far og mor og fire barn, noen i skolepliktig alder.

Veien til skolen var vel en kilometer lang. Om vinteren gikk både barn og voksne på ski over fjordisen, som kunne være nokså usikker i regn og snøsmeltingstider.

De harde tider og forhold tatt i betraktning, gjorde Ruth Berglund den gangen for mer enn femti år siden et virkelig prisverdig pionærarbeid for en ung og entusiastisk adventistmenighet.

Det står respekt av slike oppofrende pionærarbeidere! ✕

Lone Kuhman, redaktør (Aschehoug forlag):

Den bedste tid er måske gemt til sidst

Ovenstående er titlen på en nyudkommet bog i Danmark skrevet af en gruppe fremtrædende, middaldrende kvinder. Hans Jørgen Schantz fik bogen som gave af en af sine døtre og har udvalgt nogle citater.

*Ulla Skærved, f.1942
flygtningemedarbejder:*

“Jeg har svært ved at forestille mig, hvordan det er at være gammel. De mennesker, der bliver deprimerede, når de fylder tredive eller halvtreds, må have en langt bedre fantasi end jeg. For mig har det endnu ikke spillet nogen særlig rolle, at hver fødselsdag gjorde mig et år ældre. Jeg har ikke kunnet mærke stor forskel fra det ene år til det næste. Godt nok kan jeg ikke længere stå på hænder, men jeg bliver mindre forpustet, når jeg cykler i dag end for ti år siden.

Derimod har jeg for længe siden besluttet, hvad der skal ske, når jeg dør. Jeg skal begraves under et birketræ på Bispebjerg Kirkegård. Jeg har kendt stedet fra jeg fire år gammel kom der med min mormor, der med mig i hånden stod og græd ved stenen, hvor der stod

TAK FOR ALT LILLE FAR.

Sidst var jeg der i julen. Sammen med mine tre børn plantede jeg blomster og vaskede gravstenen, der nu har både mine bæsteforældres og min fars og mors navne indgraverede.

“Jeg er glad for, mormor blev min mor,” sagde jeg, “men hun var nu ikke altid lige let at være barn af.”

“Sådan siger vi måske også en dag om dig,” sagde et af børnene.

Det gør de måske.”

*Ann Helle Mariager, f. 1953
skribent:*

“En kvindes alder sidder mellem hendes skulderblade,” sagde etnografen Henny Harald Hansen, den smukke, gamle kvinde, der døde for et par år siden. Hermed mente hun, at ens alder er et spørgsmål om holdning. I rygraden ligger livsholdningen. Hvis jeg skal gøre mig nogle forestillinger om min alderdom, så er det, at jeg gerne vil ældes med lys alvor, rank ryg og let gang. Mere tør jeg egentlig ikke ønske.”

*Birgit Meister, f. 1942
journalist ved Danmark radio:*

Jeg vil opleve og suge til mig og sansen til den yderste dag. Jeg vil ikke være til besvær eller skranke eller beklage mig. Jeg vil tro på mulighederne, og jeg vil glædes over udsigten fra mit vindue.

Legg dine sommerplaner slik at du kan være med

Når jeg ser ned på mine hænder, er de plettede og rynkede. Lige meget hvor meget creme der kommer på, er der ikke noget at gøre, de er gamle. De gør ondt. De er også krogede, og leddene er tykke. De er ikke pæne. Ikke mere.

Livet er så fuldt af vidunderlige overraskelser. Og det er så vigtigt, at man tror på sine chancer. Man skal stille sig selv opgaver og løse dem i et fornuftigt tæmpo. Erfaringen er en kostbar og værdifuld vare.

Mon du stadig kan holde mig ud? Det sagde jeg engang til en veninde. Hun så lidt forundret på mig, men jeg tænkte, nu er jeg jo gammel og styg og siger sikkert en masse vrøvl, mine tænder sidder løst, og måske lugter jeg grimt. Hun ville ikke snakke med mig om det.

Det er dejligt at være til nytte, og nu kan jeg øse af mine erfaringer. Jeg er parat til at give en hjælpende hånd, hvor der er brug for det, og verden trænger til det. Det kan jeg jo se og læse mig til hver eneste dag. Det er også mit ansvar, og den erkendelse er en stor tilfredsstillelse.

Ida Davidsen, f. 1937

driver et stort smørrebrødsfirma:

“Netop tiden til at glæde andre er for mig kendetegnende for en kvindes alderdom - ikke den tankeløse forenkede “glæde”, men det at skabe kvalitet og kærlighed inden for de givne rammer. Mine rammer er fastsat af min familie og mine venner, og de er ikke snærende men udfordrende for mig. I alt hvad jeg foretager mig, er mine kæres ve og vel altid den vigtigste faktor, og min lykke afhænger af min

mands og mine børns. Således vil jeg ikke blive gammel uden stadig at nyde deres kærlighed til mig og svælge i glæden ved at give min kærlighed til dem.

Sådan vil jeg blive gammel.”

Margrethe Auken, f. 1945,

sognepræst

og medlem af Folketinget:

“Jeg savner min mor. Hun var kun 54, da hun døde, og jeg var lige fyldt 23. Jeg ville gerne have vist hende mine børn og mine venner, som jeg er meget stolt af. Hun er et af mit livs vigtigste vidner, hun burde se, hvordan jeg prøver at fortælle historien videre. Det er nemlig mere end nogen anden hende, der har lært mig, hvad der betyder noget og hvad der er ligegyldigt i livet, og hvad der skal til, for at man selv kan blive et godt, lille bidrag til den store historie. Jeg ved ikke, om det lykkes mig, men jeg håber det.

Men det er også bundærgerligt, at jeg ikke har kendt hende som gammel. Jeg tror nemlig, at hun ville have været en af den slags gamle, der aldri ville betegne sig selv som “ældre”, men selvbevidst kalde sig “gammel”. Det var allerede tydeligt, at hun lagde an til at blive et monument i familien, ikke bare en undselig pensionist. Men samtidig ville hun nok have dyrket friheden og uafhængigheden af konventioner. Hun ville være blevet ved med at cykle - og ville have insisteret på genindførelsen af gamles og børns ret til selv at kunne bevæge sig frit omkring. Ikke noget med at blive immobil, før man faktisk er det.”

til «Skandinavisk Eldrekongress» på TVS 3-8 juli i år!

*Anna E. Jensen, f. 1951,
bankdirektør:*

“Tabet af identitet, når man mister sit job og går på pension. Tiden der flyver af sted, hvor det at klare de daglige rutiner stille og roligt bliver en opgave af voksende dimensioner. At opleve at det er omgivelserne, der ændrer sig - ikke dig selv. At det pludselig er de rene børn, der går rundt som stolte forældre med barnevogne. Glæden ved at se nye generationer vokse op. Kroppens for-fald, helbredsproblemer.

I økonomiens verdensbillede repræsenterer de gamle en omkostning. De skal forsørges og trækker på omsorg og pleje i højere grad end resten af befolkningen.

Det er i den sammen-hæng, det fremstilles som et stort problem, at der om nogle årtier - nemlig når 68'erne bliver gamle - bliver mange flere gamle og dermed en større forsørgerbyrde for de yngre generationer. I alle de rige lande har politikere og økonomer panderynker ved tanken om denne udetonerede forsørgerbombe, mens den fattige del af verden har et aktuelt forsørgelses-problem af en helt anden karakter, nemlig alt for mange børn og unge.

Bekymringerne over ældrebomben afspejler egentlig noget positivt, nemlig en forudsætning for at de kommende generationer vil yde os gamle både forsørgelse og pleje på et fortsat højt niveau. Dertil tilsættes så en god portion pessimisme med hensyn til samfundsudviklingens evne til at sikre den fornødne velstand.”

*Birgit Petersson, f. 1945,
psykiater, forfatter, lektor:*

“Værdighed er for mig noget meget vigtigt her i livet. Ikke den højtidelige værdighed, hvor man skal holde på alle formerne. Nej, den hvor man kan flippe ud eller dumme sig og så tør erkende dumhederne og lære af dem. Den, hvor man lever og bevarer sin selvrespekt, også i relationerne til andre.

Det, der gør mig vred ved den måde vi behandler de ældre på, er at vi handler, så mange ofte mister deres værdighed. Vi gør det selvfølgelig som reaktion på de ældres ydmyghed og selvundertrykkelse, men mest fordi der er så meget foragt for gamle i samfundet, at det medfører, at disse undertrykkes og ydmyges.

Når man fornægter, ja endda undertiden spotter det at blive ældre, mener jeg igen, at det er fordi, man dermed håber at kunne fornægte dødens eksistens. At ungdomsdyrkelsen ubevidst er ønsket om udødelighed, det er det for mig ingen tvivl om.”

*Lohne Kuhlman, f. 1945,
journalist og forfatter
og også bogens redaktør, skriver:*

“Kunsten og friheden ligger i at kunne kaste sit inderste væsen ind der, hvor det gælder. At kunne koncentrere sig helt og fuldt om det emne, den sag, man er optaget af, uden at være hindret af hensyn til indtjening, husleje og mad på bordet. . . .

Alderen er fuld af glæder, hvis man forstår at udnytte dem, siger Seneca. Der skal min alderdomsindsats ligge: At søge en større mening i alt, hvad jeg foretager mig. Også når jeg ikke foretager mig noget som helst.”

ADVENTISTER VERDEN RUNDT

Satelitt-evangelisme

Forsøket i USA med å sende en evangelisk virksomhet over satelitt-TV har vist seg å bli en stor suksess. "Net'95" evangeliske semnari ble holdt i Chattanooga, Tennessee. Programmet ble sendt over satelitt til 650 andre møterom i Nord Amerika. Den samlede tilhørerskaren ble den største vårt samfunn noen gang har hatt til et enkelt program, og dåpsresultatet ble mer enn 5.000. Det planlegges nå en ny slik kampanje i oktober dette år.

Tragedien i Rwanda

Stammekrigen i Rwanda ble en grusom tragedie også for Adventist-samfunnet. 225 pastorer og administratorer og mer enn 10.000 medlemmer ble brutalt slaktet ned av de stridende parter. Dette er den største massakre av adventister noensinne.

Nye fremstøt i Øst-Afrika

Rapporter fra Den Østafrikanske Divisjon forteller om eventyrlig fremgang. De har nå evangelisk arbeid i alle land innen divisjonen. De hadde satt som mål for fem år siden at det skulle bli døpt 700.000 nye medlemmer i den kommende femårsperioden. I desember 1995

kunne de med stor glede rapportere at den hadde døpt 712.000.

Fremgang i Kampuchea

For tre år siden hadde vårt samfunn intet arbeid og ingen medlemmer i dette landet. Etter et godt planlagt og intenst evangelisk arbeid har vårt samfunn nå mer enn 1000 medlemmer i Kampuchea.

Rapport fra Syd-Europa

Den Sydeuropeiske Divisjon (Euro-Afrika Divisjonen) melder også om fremgang. Deres mål for kampanjen "Global Misjon" var å døpe 110.000. De melder nå om nye virkeområder og inngang i nye land, og et samlet dåpstall på 140.000 nye medlemmer.

Nytt

"Profetiens Ånds senter" i Russland.

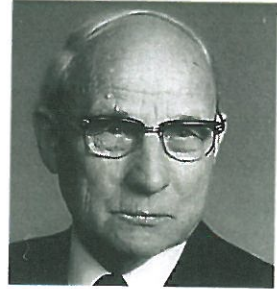
I forbindelse med opprettelsen av et teologisk seminar i Russland, ble det også lagt planer for et Ellen G. White studiesenter. Kopier av alle hennes skrifter ble sendt over fra Amerika. Det så en tid ut til at russiske myndigheter skulle stanse planene, men nå meldes det at senteret er åpnet.

Redaktøren fikk nylig et hyggelig og meget interessant brev fra Pastor Kay Støtt. Han skriver: "Forleden da jeg ryddede op i gamle papirer fandt jeg vedlagte brev fra bror T. S. Valen. Jeg tænkte, at det muligvis havde interesse for jer i Norge. Jeg tenkte på "Aktiv Pensjonstid" - . . ."

Vi takker for brevet fra bror Støtt, og gjengir her hva pionèrpastoren T. S. Valen forteller på oppfordring fra Kay Støtt, som den gang var Vestnordisk Unions ungdomssekretær. T.S.Valens brev der han gir følgende beretning, er datert Haugesund den 28. april 1960.

Erfaringer i min hjembygd

Av T. S. Valen

Straks jeg begynte å holde Herrens sabbat ble jeg interessert i å fortelle mine gamle venner, haugianske lutheranere, om de sannheter som var blitt så viktige for meg selv, samt søkte jeg å virke for mine egne slektninger. Jeg forlot et godt arbeid som forskallingssnekker og tok et tungt arbeid ved et jernbaneanlegg i min hjembygd for å virke der med møter og ved å utbre litteratur.

Men jeg ble "det sorte får" blant mine slektninger, og ble betraktet som en frafallen og villfarende blant alle som regnet seg for kristne. Etter harde prøvelser, idet jeg mistet mitt arbeid for sabbatens skyld for en tid, så ga Gud meg et arbeid med god fortjeneste.

Men så fikk jeg tilbud fra konferensens formann om å reise til et kolportørkurs ved nyttårstid 1916.

Det gjorde jeg og har siden vært opptatt hele tiden med å utbre litteratur og forkynne det siste nådens budskap. Og Herren har gitt meg ikke så få hundre sjeler.

Etter å ha vært vekk fra hjembygden et par år kom jeg hjem på besøk og holdt evangeliske møter uten å tale om sabbaten eller døden og deretter. Dette holdt jeg på med hvert år omlag en uke hver gang til i 1940. Da fikk jeg innbydelse til å tale i Indremisjonens bedehus sammen med en av deres predikanter.

Det ble vekkelser og omlag 30 bekjente seg til å ville høre Gud til for fremtiden. Min yngste bror og flere andre av mine slektninger ble også omvendt, og han begynte straks å holde Herrens sabbat uten at jeg hadde talt om det, han hadde nemlig lest våre bøker, så han forsto at

Alle over 60 hjertelig velkommen til eldrekongressen

skulle han være en kristen så måtte han lyde Guds bud.

Da ble jeg nektet å fortsette i bedehuset. Min eldste bror, som også hadde overgitt seg til Gud og hadde tenkt å slutte seg til Indremisjonsvennene, syntes det var galt at de nektet meg å tale i bedehuset. Han sa: "Du kan holde møter på låven hjemme, jeg skal lage til provisoriske benker og talerstol."

Jeg holdt da møter der hver dag i fem uker, og folket kom til mine møter. Ved slutten av de tre ukene ble det døpt 23, derav 15 av mine nærmeste slektninger. Omtrent alle de av de 30 som var blitt vakt, men som ikke ble adventister, gikk igjen ut i verden etter en kort tid. Men alle som ble adventister, unntatt en, ble stående i menigheten. Nå har vi i mange år hatt vår egen kirke og menighetsskole der, og menigheten er en meget virksom menighet. Det tok nesten 25 år før jeg fikk se frukter av mine bønner og mitt arbeid for mine venner og slektninger, men så fikk jeg plutselig en herlig bønnehørelse. Senere har flere av barna og noen andre blitt vunnet for sannheten, så menigheten teller nå omlag 35 medlemmer, enda dette er ute på landet uten noen tettbebyggelse. For meg var dette en av mine kjæreste opplevelser, som jeg alltid vil takke Gud for både her og i all evighet. ☩

100 år og stadig organist

Hver sabbat er Walter Crane i den lille adventistkirke i Newark, Nord England. Han er også organist. Der er ikke noget ualmindeligt ved dette, før du får at vite, at sabbaten den 14. oktober 1995 var Walter Cranes 100 års fødselsdag, og som vanlig var han organist ved gudstjenesten den dag. Han har ikke nogen planer om at forandre på dette i den nærmeste fremtid.

Indsendt af vår gode ven,
pastor Thorvald Kristensen.

AKTIV PENSJONSTID

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Alfred C. Berger
Bergerhøgda, 1464 Fagerstrand. Tlf. 64939180

SDA-ARBEIDERES PENSJONISTFORENING

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf. 22617319

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf. 22324409

Kasserer: Paul Frivold
Fjordgløttnv. 15, 3530 Røyse. Tlf. 32157489

Postgirokonto: 0824 076 0852
Bankgirokonto: 6142.05.36452

Margit Weyergang Strøm Heppenstall

En av vårt lands betydningsfulle adventister er gått bort. For de mange av oss som kjente henne mens hun ennå bodde i Norge, og for de mange av hennes norske og engelsktalende venner i Amerika er dette et sorgens budskap.

Margit Strøm ble født i Trondheim den 8. mars 1913. Hun var fra skolestart av en meget eksemplarisk elev, og allerede 18 år gammel ble hun lærerinne. Hun underviste i engelsk, tysk og matematikk, en periode også ved Onsrud Misjonsskole. Mange av hennes elever var eldre enn henne.

I 1937 reiste hun til Amerika for videreutdanning ved Emmanuel Missionary College. Her møtte hun Edward Heppenstall som hun giftet seg med i 1938. Hun etterlater seg to barn, Malcolm og Astrid, og 14 barnebarn.

Ved siden av å være gift med en av samfunnets fremste teologer, professor Heppenstall, var hun selv en forfatterkapasitet. Hun har skrevet flere bøker og et utall av dikt. "Aktiv Pensjonstid" er i ferd med å gi ut en samling av de dikt hun skrev som ung pike, før hun emigrerte.

Så sent som i april 1995 arrangerte menigheten hun tilhørte, Riverside Adventist Church, en gudstjeneste omkring hennes siste diktsamling "A Pocketful of Pebbles". Hun var selv til stede, og hennes ønske om at kollekten den sabbaten måtte gå til ADRA, samfunnets internasjonale hjelpeorganisasjon, ble etterkommet.

Søster Edel Reichelt, bror og søster Frivold og Dyre Dyresen er blant de nordmenn som besøkte henne like før hun døde. Vi lyser fred over Margit Weyergang Strøm Heppenstalls minne. For å minnes en aktet og æret søster i Herren gjengir vi et av hennes vakre dikt på forsiden, "Herre, fang mine tanker".